

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az elfojthatatlan akarat**

1. Az elfojthatatlan akarat

Nap-Imre

A vörös visszajelző fény csikordulva villant fel a tizenkettes pad felett, jelezve a kimaradást. Az őrszem hűvös, fémes léptei megálltak a sor szélén, és a hidraulika sziszegése kíséretében az optikai lencse közvetlenül Alinda arcára szegeződött. A rendszer büntetőfeszültséget készített elő, a fémfülkék mennyezetén pislákoló vészlámpák vörösbe fordultak.

János-g534 torkából rekedt morajlás szakadt ki.

- Állj le, Alinda, mielőtt leretteszelik a teljes szektort! - sziszegte, miközben a saját lendkerejét próbálta túlterhelni, hogy elfedje a hiányt. - A gépet nem érdekli a családi meséd! Nem emlékezetet mér, hanem áramot!

- Akkor mérjen - mondta Alinda, és ahelyett, hogy meghajolt volna a nyomás alatt, hirtelen elengedte a kapaszkodót. A pedál szabadon pörgött vissza, a retesz kattant, de a lány nem a padra roskadt, hanem kiegyenesedett. Pusztá kézzel rácsapott a wattmérő hideg fémburkolatára. - Nem húsból való akkumulátorok vagyunk! Embernek születtünk, még ha ez a rohadt kolónia el is akarja felejteni!

A nagymama ijedten nyúlt utána, szorítása elernyedte a saját fogantyúján.

- Alinda, ne! A napfényt nem itt kapod vissza...

Az őrszem fémkarja felemelkedett, hogy érvényesítse a fegyelmi protokollokat, de Alinda nem hátrált. Tekintetével Jánosra nézett, aki a düh és a kétségbeesés határán vergődött a szomszédos hajtókaron. A lány szemeiben elszántság égett: a saját bőrén akarta bebizonyítani, hogy a vágy a szabad életre erősebb, mint a gép üteme.